

Arrest

nr. 197 203 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Leuvestraat 54
9320 EREMBODEGEM (AALST)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat P. SENDWE KABONGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Blijkens de gegevens van het administratief dossier, is de verzoekende partij op 19 oktober 2011 het Belgische grondgebied binnengekomen, in het bezit van een visum voor kort verblijf (type C), geldig tot 21 november 2011.

1.2. Op 21 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 31 januari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde). Op die dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 21 februari 2017 neemt de burgemeester van de stad Aalst een beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van een negatieve woonstcontrole (bijlage 2).

1.5. Op 14 maart 2017 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 1 juni 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 30 juni 2017.

De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2017 werd ingediend door:

*L. A., J. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te K. (...) op (...)1952
adres: (...) Aalst*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geboren werd in het tijdperk toen Congo nog integraal deel uitmaakte van het Koninkrijk België, dat zij en haar ouders rechtsingezetenen waren van Belgisch Congo wat hun persoonlijk juridisch statuut betreft en dat er dus historisch verworven banden zijn met België. Betrokkene wijst erop dat zij Belg was naar Congolees statuut tot 30.06.1960 en dat zij op 08.04.2015 een aanvraag tot onderzoek indiende bij de Federale Overheidsdienst Justitie teneinde haar nationaal statuut als Belg met een Congolees statuut van voor 1960 te laten erkennen of op zijn minst het statuut van vreemdeling met een speciaal statuut te vrijwaren. De erkenning van dit nationaal statuut zou voor haar de mogelijkheid openen tot het herverkrijgen van haar verloren nationaliteit. Ter staving hiervan legt betrokkene een schrijven voor vanwege de Fod Justitie d.d. 15.07.2016 dat betrokkene effectief een dossier lopende heeft ter vaststelling van haar nationaal statuut. Echter, dergelijke procedures zijn niet opschortend en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Deze procedure verhindert betrokkene dan ook niet om haar aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door hun raadsman in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 10 van de wet van 15.12.1980 waarbij zij verwijst naar het feit dat, volgens paragraaf 2 van dit artikel, 'de vreemdeling die de wettelijke voorwaarden vervult om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaringen of via nationaliteitsoptie, of deze nationaliteit te herverkrijgen(...)' het volle recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat zij op dit ogenblik voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herverkrijgen. Haar aanvraag bij de FOD Justitie toont aan dat momenteel onderzocht wordt of zij eventueel aan de voorwaarden voldoet. Pas op het

ogenblik dat haar nationaal statuut wordt vastgesteld, kan betrokkene zich eventueel beroepen op artikel 10 van de wet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast beroept betrokkene zich op het feit dat zij een gezinslid is van een burger van de Europese Unie, waarbij haar raadsman verwijst naar haar twee Belgische kleinkinderen die medisch opgevolgd zouden moeten worden en daardoor tenvolle afhankelijk zouden zijn van de zorgverstrekking door hun grootouders. Echter, we stellen allereerst vast dat betrokkene de familieband niet bewijst. De loutere verklaring van betrokkene heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Verder stellen we vast dat er geen sprake is van enige gezinscel daar betrokkene niet samenwoont met haar dochter en kleinkinderen. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van effectieve banden met haar kleinkinderen. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar kleinkinderen (en haar meerderjarige dochter) voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster's dochter koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en dit al in 1991 en zij opteerde er voor om pas jaren later voor, in 2011, ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Met betrekking tot de medische opvolging van de kleinkinderen die tenvolle afhankelijk zou zijn van de zorgverstrekking door de grootouders, merken we op dat betrokken hiervan geen enkel bewijs voorlegt, niet van de eventuele medische problematiek en niet van de eventueel door haar verstrekte hulp. We merken nogmaals op dat betrokkene niet samenwoont met haar kleinkinderen. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige dochter en haar twee kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekers' dochter koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en dit al in 1991 en zij opteerde er voor om pas jaren later, in 2011, ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van eventueel opgebouwde sociale banden. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene haalt aan dat het medisch gezien onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren en te staven met een begin van bewijs. Betrokkene legt geen enkel medisch attest voor. De loutere bewering dat zij medisch gezien onmogelijk kan terugkeren, is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs."

1.7. Op 1 juni 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens kennis neemt op 30 juni 2017.

De motieven van de tweede bestreden beslissing gaan als volgt:

"Naam, voornaam: L. A., J. (...)

geboortedatum: (...)1952

geboorteplaats: KALEMIE

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren op (...)1952;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, eerste lid, 1° en 2°, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26, §§ 1 en 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de ministeriële omzendbrief van 24 september 1960.

Het middel wordt als volgt weergegeven:

"En vertu de ces dispositions, un acte administratif est illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne conteint pas de motifs de fond pertinents, établis et admissibles.

Pour l'appréciation exacte de la décision contestée, la requérante invite le Conseil du Contentieux à s'en référer aux trois arrêts de principe rendus dans des affaires semblables, à savoir les décisions n°12.646 du 16 juin 2008, n°12.645 du 16 juin 2008 et n°47.448 du 27 août 2010.

De manière générale, et sans entrer dans les détails, il ressort que c'est à tort que la partie adverse refuse de considérer comme circonstance exceptionnelle le statut de la requérante comme immatriculé du Congo belge et des démarches entreprises auprès du SPF pour la reconnaissance de ce statut. p ur la reconnaissance de ce statut.

En effet, plusieurs sources doctrinales et jurisprudentielles citées ci-haut reconnaissent de manière concordante ce statut, et lèvent la confusion qui avait existé à ce sujet avant la première guère-mondiale.

Dans un Premier motif, la partie adverse soutient que la procédure d'enquête diligentée auprès du SPF Justice quant à la détermination de son statut national à l'époque du Congo belge n'est pas une circonstance exceptionnelle étant donné que cette procédure peut être suivie par un consiel mandaté à cet effet. Cet argument est inopérant dans la mesure où ladite procédure revêt un caractère intuitu peronae (liée à la personne) et nécessite de sorte un suivi particulier dans la recherche de preuves qui se trouvent en Belgique (anciennes archives dites coloniales) et non Congo RDC.

D'ailleurs, le seul fait d'entamer une telle procédure de recouvrement en l'espèce de reconnaissance, de la nationalité crée un droit subjectif de séjour au bénéfice de la requérante par référence à l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980. Ce qui constitue par la même occasion une circonstance exceptionnelle au regard de l'article 9 bis de la loi précitée. En refusant d'actoyer un séjour dans ces circonstances, la partie adverse viole les articles 10, 1° et 2°, 12bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Dans un deuxième motif, la partie adverse soutient que l'intéressée ne montre pas qu'elle remplit actuellement les conditions pour recouvrer la nationalité belge. Ce motif n'est pas valide dans la mesure où il ne s'agit pas finalement de recouvrer la nationalité belge mais au mieux, de reconnaître cette nationalité de naissance qu'elle n'a pas formellement et personnellement perdue.

Comme exposé précédemment, la requérante est née à l'époque où le Congo actuel faisait partie intégrante du Royaume de Belgique en vertu de la loi d'annexion du 18 octobre 1908 approuvant le traité de cession du Congo à la Belgique, traité intervenu en date du 28 novembre 1907 entre le Royaume de Belgique et le Royaume de l'Etat indépendant du Congo.

Comme elle a vécu au Congo Belge en qualité d'immatriculée (dont le père et la mère ont travaillé dans des institutions belges, suivi un enseignement de type européen, etc.), la perte de la nationalité de naissance n'est ni automatique ni collective comme c'est le cas pour ceux des Congolais qui n'étaient que des sujets belges.

L'immatriculation est, d'après les lois de l'époque, «une institution réalisant assimilation de certains congolais aux non-indigènes au point de vue des droits civils, en les plaçant sous l'empire des lois civiles de types européens » (voir à ce sujet Maurice VERSTRAETE, Droit civil du Congo Belge, Tome I, Les personnes et la famille, Larcier, 1956, pp. 86 et suivantes).

C'est ainsi qu'elle a introduit en date du 13 juillet 2016 une demande d'enquête auprès du SPF Justice pour une reconnaissance de son statut national de Belge d'avant 1960 ou à tout le moins, de sa condition actuelle d'étranger à statut spécial. Sa demande fait l'objet d'un examen approfondi auprès du SPF Justice sous référence : WL 12/07/EC-N/22282. La reconnaissance de ce statut national, une fois établie, lui ouvre la possibilité de se faire reconnaître la nationalité belge obtenue dès sa naissance dans le cadre de l'institution d'immatriculation évoquée précédemment.

Le troisième motif de la décision attaquée consiste à dire que la requérante ne donne pas la preuve d'une intention suffisante construite sur des relations sociales et affectives pour vouloir revendiquer les liens de famille au sens de l'article 8 CEDH. Cette argumentation oublie que la requérante est mère de Belge et grand-mère de petits fils belges avec qui elle a droit à des relations personnelles consacrées par les articles 375bis du Code civil belge (droit des grands parents aux relations personnelles) et 371-4 du même code civil (droit de relations personnelles avec leurs ascendants).

Par conséquent, en prenant la décision attaquée qui consiste à briser l'exercice du droit aux relations personnelles, la partie adverse viole les dispositions du code civil précitées ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Enfin, dans la Constitution Belge annotée et présentant sous chaque article l'état de la doctrine, de la jurisprudence et de la législation, JJ' THONISSEN, professeur à l'Université de Louvain de l'époque, donne un éclairage fort utile à ce sujet. Commentant, en 1879, l'article 4 de la Constitution (actuellement article 8), relatif à la qualité de Belge, l'auteur soulignait que cette qualité (la qualité de Belge) s'acquiert aussi par « l'incorporation à la Belgique d'une contrée étrangère » (voir La Constitution annotée, l'état de la doctrine de la jurisprudence et de la législation, Bruylant, Bruxelles, 1979, p. 6.).

Au total, la partie adverse fait une mauvaise appréciation des faits et motive mal sa décision."

2.2. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 26, §1 van het Vreemdelingenbesluit en de – inmiddels opgeheven – Ministeriële Omzendbrief van 24 september 1960, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze zij door de bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel "26, §5" van het Vreemdelingenbesluit en van artikel "371-4" van het Burgerlijk Wetboek, merkt de Raad op dat deze artikelen onbestaande zijn. Dit onderdeel van het middel faalt naar recht en is om die reden eveneens onontvankelijk.

2.3. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die maken dat zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven ook in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

2.4. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De bewijslast rust dan ook op de aanvrager zelf. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog

in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. In casu is dus aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.6.1. De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de vaststelling van de gemachtigde dat het feit dat zij in Belgisch Congo als rechtmatig geregistreerd persoon heeft geleefd en dat zij een aanvraag heeft ingediend bij de Federale Overheidsdienst (hierna: FOD) Justitie teneinde haar nationaal statuut (of: staat) als Belg met een Congolees statuut van voor 1960 te laten erkennen, of op zijn minst het statuut van vreemdeling met een speciaal statuut te vrijwaren, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Zij bekritiseert de opmerking in de bestreden beslissing dat zij zich voor haar procedure bij de FOD Justitie kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman om haar belangen te behartigen. Verzoekende partij benadrukt dat deze procedure een intuitu personae karakter heeft en een bijzondere opvolging vereist bij het verzamelen van bewijsmateriaal dat zich in België bevindt (zoals de oude koloniale archieven) en niet in de Democratische Republiek Congo.

2.6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de voormelde procedure bij de FOD Justitie niet opschortend werkt en aldus geen uitvoeringsmaatregelen verhindert. Deze stelling wordt niet betwist in het verzoekschrift. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, door te wijzen op het persoonsgebonden karakter van een procedure tot erkenning van haar nationaal statuut als Belg met een Congolees statuut, en het feit dat in het kader van deze procedure bepaalde bewijsstukken moeten worden verzameld die zich in België bevinden, niet aantoonde dat het onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te stellen dat zij zich in het kader van deze procedure kan laten vertegenwoordigen door een raadsman. Verzoekende partij toont niet aan dat het "intuitu personae-karakter" van een dergelijke procedure op zich verhindert dat een raadsman in haar plaats haar belangen behartigt in het kader van het verdere verloop van deze procedure, of dat het niet mogelijk zou zijn dat een raadsman in haar plaats de noodzakelijk geachte opzoeken zou verrichten. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor het opstarten van de voormelde procedure bij de FOD Justitie heeft laten bijstaan door een persoon werkzaam bij een "*Cabinet Juridique Chrétien*", via wie de communicatie over dit dossier verloopt.

Derhalve blijkt niet dat de gemachtigde met miskennis van de voorliggende feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat de procedure bij de FOD Justitie in casu geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.1. Dat zij zich thans niet kan beroepen op artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen, wordt door verzoekende partij betwist. Het loutere feit dat zij een dergelijke procedure heeft opgestart, creëert volgens haar een subjectief recht op een verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij voert verder nog aan dat de vaststelling dat zij niet aantoonde dat zij op dit ogenblik voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te "*herverkrijgen*" niet geldig is, aangezien de bij de FOD Justitie ingestelde procedure niet tot doel heeft de Belgische nationaliteit te "*herverkrijgen*", maar om haar "*nationaliteit bij geboorte*", die zij nooit formeel heeft verloren, erkend te zien. In dit verband licht verzoekende partij toe dat zij, nu zij als rechtmatig geregistreerd persoon heeft geleefd in (Belgisch) Congo, het verlies van haar "*nationaliteit bij geboorte niet automatisch noch*

collectief werd vastgesteld zoals dit het geval is voor de Congolezen die ten volle Belgische onderdanen waren”.

2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging het volgende heeft aangehaald: *“Daarom heeft zij op 8 april 2015 een aanvraag tot onderzoek bij de Federale Openbare Dienst Justitie ingediend teneinde haar nationaal statuut als Belg met een Congolees statuut van voor 1960 te laten erkennen of op zijn minst het statuut van vreemdeling met een speciaal statuut te vrijwaren. Haar aanvraag maakt het voorwerp uit van een grondig onderzoek bij FOD Justitie met als referentie (...). De erkenning van dit nationaal statuut opent voor haar, eenmaal vastgesteld, de mogelijkheid tot het herverkrijgen van haar verloren nationaliteit. En gedurende de vigerende procedure heeft de eiseres het recht om gebruik te maken van een verblijfsvergunning naar volle recht bij toepassing van het artikel 10, 2° en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen”.*

Hieruit blijkt dat verzoekende partij in het kader van haar uiteenzetting van de omstandigheden die haar verhinderen haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het herkomstland, duidelijk heeft aangegeven dat zij een procedure heeft ingesteld bij de FOD Justitie met het uiteindelijke doel om haar *“verloren nationaliteit”* te *“herverkrijgen”*. Dit herhaalt zij overigens nog in haar verzoekschrift. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij *“niet aantoonde dat zij op dit ogenblik voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herverkrijgen”*, is gebaseerd op een incorrecte appreciatie van de voorliggende feitelijke gegevens.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat zij in casu de Belgische nationaliteit niet dient te herkrijgen, omdat zij deze nationaliteit in wezen nooit is verloren, merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich inhoudelijk uit te spreken over een dergelijke kwestie. In casu gaat de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid enkel na of de gemachtigde zich in zijn beoordeling of de in de aanvraag aangehaalde elementen kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. Tot slot merkt de Raad nog op dat hij het belang van voormeld betoog niet inziet, aangezien de verzoekende partij zich in het kader van de aangehaalde buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk beroept op *“artikel 10, 2°”* van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van de *“vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarde om de Belgische nationaliteit te herverkrijgen vervult”*.

De Raad stelt vervolgens vast dat hij de verzoekende partij niet kan bijtreden in haar standpunt dat het loutere feit dat zij een procedure heeft ingeleid bij de FOD Justitie om haar statuut als Belg naar Congolees statuut tot 30 juni 1960 te laten erkennen, een subjectief recht op een verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

(...)”

Uit voormeld artikel blijkt derhalve onmiskenbaar dat de verzoekende partij, om van rechtswege te worden toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in toepassing van voormelde wetsbepaling, de voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen dient te vervullen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat verzoekende partij, op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen, niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen, aangezien de FOD Justitie op dat moment nog onderzoekt of haar statuut als Belg naar Congolees statuut kan worden erkend, wat de mogelijkheid zou openen tot het herkrijgen van de Belgische nationaliteit.

Dat dit onderzoek nog lopende is bij de FOD Justitie, vindt steun in de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden en dit wordt ook niet betwist in het verzoekschrift.

De argumentatie in het verzoekschrift dat het louter indienen van de voormelde aanvraag bij de FOD Justitie volstaat om aanspraak te maken op een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, loopt dan ook vooruit op de uitkomst van het onderzoek dat wordt gevoerd door de FOD Justitie. Evenmin volstaat het om te opperen dat zij wel degelijk voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen, wanneer blijkt dat het onderzoek nog lopende is bij de FOD Justitie.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde met miskenning van de voorliggende feiten, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikelen 10, §1, 2° en 12bis van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling is gekomen dat het feit dat zij zich beroept op een verblijfsrecht in toepassing van voormeld artikel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat zij niet aantoont op dat ogenblik te voldoen aan de voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

Waar de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 10, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging enkel gewag heeft gemaakt van een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 10, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Nu op haar de verplichting rust om in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op duidelijke wijze de elementen uiteen te zetten die het voor haar onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het land van herkomst, komt het de verzoekende partij niet toe thans in haar verzoekschrift te betogen dat de gemachtigde artikel 10, §1, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden omdat hij het feit dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in toepassing van voormeld artikel niet als buitengewone omstandigheid heeft erkend. Dit element werd in de aanvraag om verblijfsmachtiging immers niet uitdrukkelijk aangegeven als buitengewone omstandigheid.

2.8. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar een drietal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat – los van het gegeven dat zijn arresten geen precedentwerking hebben – uit de inhoud van deze arresten niet blijkt dat deze uitspraken gelijkaardige gevallen betreffen. Verzoekende partij verschaft hieromtrent ook geen verdere toelichting in haar verzoekschrift, doch beperkt zich tot een loutere verwijzing naar deze arresten.

2.9.1. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot het aangehaalde gezinsleven tussen verzoekende partij en haar dochter en kleinkinderen als volgt gemotiveerd:

“(…) Echter, we stellen allereerst vast dat betrokkene de familieband niet bewijst. De loutere verklaring van betrokkene heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Verder stellen we vast dat er geen sprake is van enige gezinscel daar betrokkene niet samenwoont met haar dochter en kleinkinderen. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van effectieve banden met haar kleinkinderen. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar kleinkinderen (en haar meerderjarige dochter) voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster's dochter koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en dit al in 1991 en zij opteerde er voor om pas jaren later voor, in 2011, ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Met betrekking tot de medische opvolging van de kleinkinderen die tenvolle afhankelijk zou zijn van de zorgverstrekking door de grootouders, merken we op dat betrokken hiervan geen enkel bewijs voorlegt, niet van de eventuele medische problematiek en niet van de eventueel door haar verstrekte hulp. We merken nogmaals op dat betrokkene niet samenwoont met haar kleinkinderen. Het gaat hier dus om een loutere bewering en dat is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige dochter en haar twee kleinkinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekers' dochter koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en dit al in 1991 en zij opteerde er voor om pas jaren later, in 2011, ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van eventueel opgebouwde sociale banden. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming

van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven dat zij stelt te leiden met haar dochter en haar kleinkinderen, waarbij hij omstandig motiveert waarom het aangehaalde gezinsleven met haar Belgische dochter en haar Belgische kleinkinderen geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.9.2. De verzoekende partij brengt hiertegen in dat de gemachtigde er in zijn argumentatie aan voorbij gaat dat zij moeder is van een Belg en grootmoeder is van Belgische kleinkinderen, personen met wie zij volgens het Burgerlijk Wetboek een recht op persoonlijk contact heeft. Zij verwijst dienaangaande naar artikel 375bis van het Burgerlijk Wetboek. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat dit recht op persoonlijk contact met deze familieleden wordt geschonden.

2.9.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 375bis van het Burgerlijk Wetboek, dat het recht van grootouders om persoonlijk contact te hebben met hun kleinkinderen verankert, een element te berde brengt dat zij niet als dusdanig in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

Bovendien gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de concrete vaststellingen in de eerste bestreden beslissing op grond waarvan de gemachtigde tot het besluit komt dat niet is aangetoond dat zij met haar voorgehouden Belgische familieleden een gezinsleven leidt dat beschermenswaardig is volgens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Zo stelt de gemachtigde in de eerste plaats vast dat verzoekende partij deze familieband niet bewijst. De loutere verklaring van verzoekende partij heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van een verwantschap. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij de moeder is van een Belg en dat zij de grootmoeder is van haar Belgische kleinkinderen, doch hiermee vermag zij deze primaire vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet te weerleggen. Nu de familieband niet is bewezen, ziet de Raad dan ook niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar betoog dat geen rekening werd gehouden met artikel 375bis van het Burgerlijk Wetboek.

Vervolgens heeft de gemachtigde concreet gemotiveerd waarom hij tot de vaststelling komt dat de verzoekende partij bovendien niet heeft aangetoond dat zij met deze personen banden onderhoudt die voldoende hecht zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Hij handelt hierbij conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Verder stelt de Raad vast dat enkel wanneer grootouders een betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen het EHRM het gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders als beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM aanvaardt (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

In casu oordeelt de gemachtigde dat de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM. De gemachtigde motiveert dat:

- er geen sprake is van enige gezinscel daar de verzoekende partij niet samenwoont met haar dochter en kleinkinderen;
- verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van affectieve banden met haar kleinkinderen;

- de dochter van verzoekende partij reeds in 1991 naar België is gekomen, terwijl de verzoekende partij ervoor opteerde om pas jaren later, in 2011, naar België te komen;
- de verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van haar bewering dat haar kleinkinderen een medische opvolging behoeven en dat zij ten volle afhankelijk zouden zijn van de zorgverstrekking door de grootouders.

Deze elementen vinden steun in de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, en worden nergens concreet betwist in het verzoekschrift. Meer nog, verzoekende partij gaat geheel niet in op de voormelde vaststellingen. Door louter te wijzen op een persoonlijk omgangsrecht met haar Belgische kleinkinderen/familieleden, toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat voormelde vaststellingen van de gemachtigde steunen op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding en dat de conclusie op grond van deze bevindingen, met name dat in casu niet is aangetoond dat de verzoekende partij met deze personen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt volledigheidshalve nog dat – daargelaten de vaststelling dat in casu geen gezinsleven werd aangetoond tussen de verzoekende partij en haar dochter en kleinkinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM – het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven hoe dan ook niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen. Het feit dat artikel 375bis van het Burgerlijk Wetboek voorziet dat grootouders het recht hebben om persoonlijk contact te houden met hun kleinkinderen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de Verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich niet met zich meebrengt dat de verzoekende partij geen persoonlijk contact meer zou kunnen hebben met haar voorgehouden Belgische kleinkinderen door middel van moderne communicatiemiddelen.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar voorgehouden gezinsleven op onjuiste, onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij toont met name niet aan dat de conclusie dat zij niet heeft aangetoond een gezinsleven te leiden met haar voorgehouden Belgische dochter en Belgische kleinkinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM, onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoekende partij niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Eveneens kan op grond van het voorgaande worden besloten dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 10, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen enkel middel of argument bevat dat is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2017. Deze beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES